

бѣла покривка, имаше едно котлѣ съ вода и сухъ босилекъ, а до котлето — светия кръстъ. Около масата бѣха се наредили: свещеникътъ, черковниятъ пѣвецъ, кмета, дѣдо Лозанъ отъ училищното настоятелство, учителитѣ и учителкитѣ. Задъ тѣхъ застанаха майкитѣ и бацитѣ на нѣкои деца, а задъ тѣхъ вече до самитѣ стени стаята се изпълни само съ дечурлига.

Свещеникътъ чете молитви и после почна да пѣе „Во Йордане крещающи ся“... и да рѣси съ китката босилекъ.

* * *

Следъ водосвета децата изкочиха пакъ на двора. Йовко бѣше отъ първитѣ, които излѣзоха. По едно време той чу името си и се обърна. Викаше го неговата ланска учителка.

— Ела, Йовко, ела насамъ.

Йовко отиде и застана мирно предъ учителката.

— Е, Йовко, — започна учителката. — Тазъ година ще оставишъ ли малко играчкитѣ и лудориитѣ?

— Да, — отговори Йовко.

— Тази година ще трѣбва много, много да учишъ, че ако пакъ останешъ като лани, нѣма вече училище. Обещавашъ ли, а? Обещавашъ ли, че ще бждешъ най-прилежното момче.

— Обещавамъ . . .

Не много следъ това на горния край на училищния дворъ запищѣха съ всички сили около двајсетина деца. Какво се бѣше случило? Нѣкаква змия ли бѣше се показала отъ зида?

Учителката, сжщата учителка на Йовко, първа чу писъка и веднага се затича нататъкъ.

Долу, до самия каменъ зидъ, лежеше неподвижно едно малко черно котенце. Съ изблещени очи, съ отворени устица, то едва дишаше.

— Кой го преби, кой го преби? — запита учителката разтревожено.

Наведнажъ се обадиha нѣколко деца:

— Йовко, госпожице, Йовко! Хвана го ей така за опашката, завъртѣ го и съ всичка сила го запрати къмъ стената!